Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Aralık 2013
Sayı: 186

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Dershanelerin özel okula dönüştürülmesiyle eğitimin özelleştirilmesi, emekçi çocuklarının geleceklerine vurulan bir darbedir



Kalabalık sınıflar, olmayan araç-gereç, yetersiz öğretmenler, gerici dersler sonucu Türkiye'de eğitimin yerlerde sürünmesi gündemde değil ama dershanelerin kapatılma kararının açıklanmasıyla başlayan tartışma, medyanın da teşvikiyle büyüyor. Son olarak bizzat başbakan, seçimin yaklaştığını hatırlatarak, bir yandan “ne kavganız varsı 30 Mart'ta erteleyin” derken öte yandan ise dershanelerin kapatılmasını iki yıl daha erteleyerek adeta ateşkes istedi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bu konuda en çok gündemde olan, Nurculuk tarikatının bir parçası olan, eski imam Fethullah Gülen taraftarları ile hükümet arasındaki iktidar savaşı. Zaman içinde farklı isimler alan, son günlerde kendilerine "Hizmet hareketi" diyen tarikatın eğitim iş kolunda çok aktif olduğu biliniyor. Bizzat Gülen tarafından, tarikatın parasıyla ve desteğiyle dünyanın bir çok ülkesinde okullar açıldı.

AKP iktidarı döneminde, baskıdan kurtulan tarikat çevreleri, bir çok okul, üniversite ve çok sayıda dershane açtılar. 1980'den bu yana, sağlık gibi devlet görevi olmaktan çıkarılıp serbest pazara açılan ve kâr alanı haline getirilen eğitim iş kolunda çok yatırımları, kazançları ve iş ilişkileri var. Bu düzenleme en çok onları etkileyeceği için en çok onların feryat ediyor.

Resmi rakamlara göre 4 bin, gerçekte 6 bin dershane olduğu söyleniyor. Türkiye'de velilerin sadece geçen yıl dershanelere 1.8 milyar lira civarında para ödediğini, bizzat başbakan açıkladı. Bu kavganın arkasında ekonomik çıkarlar var ve bu nedenle de siyasi iktidarı kontrol etme kavgası eşlik ediyor.

Kapitalist düzende devlet ve hükümet aygıtı, bir düzeyde ekonomik rant dağıtma aracı. Devleti kontrol eden musluğun başına geçiyor ve kâr olanaklarını dağıtıyor. Ancak gerçek iktidar, siyasilerde değil, onlara ne yapacaklarını söyleyen, asıl iktidar, devasa maddi ve yönlendirebileceği insan kaynağını elinde tutan büyük patronlarda.

Gülen tarikatı çevresi, kendi küçük kâr olanaklarını elinde tutmak için çırpınıyor, daha da çırpınacak. Ancak kapitalizmin kuralları işleyecek. Dershaneleri özel okula dönüştürme kararı, hem sermayenin merkezileşmesi ve büyümesi hem de eğitim pazarının daha da büyütülmesini hedefliyor.

Sağlık alanındaki gibi bir süreç devlet eliyle gerçekleştiriliyor. Sağlıkta "dönüşüm" başladığında, apartman dairesinde bile klinik açılmıştı, sonra adım adım çıkarılan yasalar ve düzenlemelerle, küçükler neredeyse silindi. Artık sağlık iş kolu, bazısı uluslararası, büyük hastane zincirlerine kaldı. Kamuda bile hastaneler merkezileştirildi. Sonuçta, sağlığa harcanan para arttı, bazıları elendi ama kalan patronların cebi şişti.

Benzeri eğitimde yaşanacak. Ailelerin eğitime yaptıkları harcama yıllardır artıyor. Büyük şehirler dışında, aileler, çocuklarını dershaneye gönderiyor ama özel okula gönderme alışkanlığı yok. Dershanelerin özel okula dönüştürülmesi bunun yolunu açacak, pazarı büyütüp en büyüklerin cebini şişirecek seviyeye getirecek. Devlet desteği, teşviki, vergi, sigorta muafiyetleri de eklenince büyük patronlar için garantili bir kâr ortamı tamamdır.

İyi bir eğitim, iyi bir iş için sınav kazanma zorunluluğu, hükümetlerin vaatlerine rağmen yaygınlaşıyor. Eğitim ve iş olanaklarını iyileştirmek yerine eğitimi paralı hale getirip emekçi çocuklarını dışlayıp sorunları yok sayma yoluna gidiliyor. Dershaneler, emekçi ve yoksul çocukları için az da olsa bir şans idi ise hükümet bunu da yok ediyor. Eğitim bütçesi; devlet okulu yapımına, okulların iyileştirilmesine değil, özel okullara teşvik için harcanacak, tarikattan olsun olmasın, patronların cebine girecek. Bir de hükümetin, gerçeği gizleyerek, iyi bir iş yapmış gibi görünüp oy almasına yarayacak. İşte söylenmeyen esas sorun budur. (03.12.13)

Maden işçileri "artık yeter" dedi

22 Kasım'da, TTK (Türkiye Taşkömürü Kurumu) Üzülmez Maden Ocağı'nda, gece 24:00-08:00 vardiyasında çalışan 300 maden işçisi, iş güvenliğinin sağlanmaması ve işçilere yapılan baskıları protesto etmek için, mesailerinin bitmesine rağmen 170 metre derinlikteki madenden çıkmadı.

İşçiler, gerek yazılı gerekse sözlü olarak, defalarca, sıkıntılarını dile getirdiklerini fakat işletmeye 5 aydır müdür atanmadığı için bir sorumlu bulamadıklarını söylediler. Maden işçileri, mesai saatleri içinde ocak giriş kapılarının üzerlerine kilitlenmesi, iş güvenliği önlemlerinin yetersiz olması, kurum ambulanslarının iş kazalarında geç gelmesi, ambulansta doktor bulunmaması gibi birçok sıkıntıyla üretim yapmaya çalışıyor. Son olarak, ocakta bir işçinin kalp krizi geçirmesi ve ambulansın 40 dakika geç gelmesi, işçilerin canına tak etti, eylemi örgütledi.

Sabah vardiyası ve 4 vardiyasına gelen işçiler de dışarıdan eylemi destekledi. TTK müdürünün Cuma namazında olduğu bahanesiyle, işçileri, tepkilerini dile getirirken bile baskı altına almaya çalışan kurum yöneticileri yüzünden, eylem 6.5 saat sürdü. Bir işçi rahatsızlık geçirdi, birçok işçi soğuktan etkilendi ve diğer 2 vardiya işçileri işbaşı yapamadı.

Daha sonra sendika yöneticilerinin TTK müdür yardımcıları ve işçilerle görüşerek, koşulların düzeltileceği yönünde söz alması üzerine eylem bitirildi.



Maden işçilerinin toplu sözleşmelerinde, işyerinde doktor ve ambulans bulunacağı yazılı ama neredeyse her ay başka bir ocakta patlama olmasına rağmen, ocakta, sadece 2 acil teknisyen ve içinde doktor olmayan eski bir ambulans bulunuyor ve çağırmak için telefonla haber vermek gerekiyor. Zaten işçiler her işbaşında tedirginlikle ocağa inerken bir de ocak kapıları üzerlerine kilitleniyor. Ocağa giriş-çıkışı sağlayan "fayton" dedikleri araçların geç gelmesinden ötürü, işçiler mesai saatlerinin dışında 1.30-2 saat daha fazla ocakta kalıyor. Ayrıca ocaklarda 4 binin üzerinde işçi açığı var ve 4 işçinin yapması gereken işi, 1 işçi yapıyor.

TTK Üzülmez ocağındaki bu uygulamaların direk işçiyi hedef aldığı açık. Bir işçinin anlattığına göre, 6 ay önce ocak içindeki anayollardan birinde göçük olmuş ve 5 gün kömür çıkarılamamış. İşçiler üzerlerine düşen görevleri fazlasıyla yerine getirmelerine rağmen yöneticiler, bu gibi durumlar için önlem alacakları, görevlerini yerine getirecekleri yerde işçileri ocağa kilitliyor.

Maden iş kolu, hiçbir hatayı, iş güvenliği ihmalini affetmeyen bir iş kolu. Maden işçileri, zaten çok kısıtlı olan iş güvenliği kuralları ve kâr baskısıyla büyük risk altında çalışıyor. Bunu geçmişte yaşanan göçüklerden, grizu patlamalarından, yüzlerce işçinin bile bile ölmesinden biliyoruz. Devlet görevlisi olan TTK sorumluları, özel şirket mantığıyla hareket edip özel maden ocaklarındaki koşulları, işçilere dayatıyor. Patronların emrindeki hükümetten de bu konuda destek gördükleri için rahatlar. Ancak maden işçilerini hesaba katmadıkları görülüyor. Maden işçilerinin haklı mücadelesi, hem bu yöneticilere hem de onların ipini tutan asıl sorumlular olan maden iş kolundaki patronlara ciddi bir uyarı olmuştur.

TTK yöneticileri ne kadar sözlerinde durur bilmiyoruz fakat kararlılıkla mücadele ettiğimizde taleplerimizin karşılığını aldığımızı biliyoruz. (29.11.2013)

Kadına yönelik şiddete devlet teşviki

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele gününde, biri 18 yaşında iki kadın, kocaları tarafından öldürüldü. Düzenin kendisi ve son dönemde AKP'nin kadın karşıtı politikaları bu şiddeti besliyor: Aile yapısının yüceltilmesi, kürtajın yasaklanması, kadın istihdam paketi, polis şiddeti ve tecavüzleri. Kadınların çoğu güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırılıyor, evde koca veya baba şiddete maruz kalıyor ve sığınma evlerine başvurduklarında yetersiz kontenjan olduğundan ya kabul edilmiyor ya da insani olmayan şartlar içinde barınıyor.

İzmir'de yetkililer sığınma evlerine "başvuru patlaması" yaşandığını açıkladı. Nüfusu 50 bini geçen ilçelerde sığınma evi açma zorunluluğu olmasına rağmen çoğu ilçede uygulanmıyor. Kadınların hepsi bu evlerden faydalanamıyor ve sözde barıştırılarak, aileye yerleştirerek veya iş bularak sorunu çözmeyi deniyorlar.

Kadınların sadece 3 ay boyunca sığınma evinden faydalanma hakkı var. Üsküdar Belediyesi, 9 kadın ve 9 çocuk olmak üzere 18 kişi kabul ediyor ve kadınlar çocuklarıyla birlikte yatırılıyor ve sayı 50'yi bulabiliyor. Koca dayağından kaçmak için devlete sığınan kadınlar, kısa bir süre için şiddetten kurtulmuş olsa da insani hayat şartlarına kavuşmuyor. Genellikle ilk okul terk veya ortaokul mezunu olan kadınlar, güvencesiz, düşük ücretli ve uzun saatleri olan işlerde çalışıyor. Bu nedenle çocuklarını kreşe yazdıramıyor. İşçi kadınlara çok az yardım verilirken İstanbul'un en lüks semtleri arasında olan Ataköy'de ücretsiz kreşler açılıyor.

Hükümetin Özel İstihdam Büroları, kadınların evde çalışmasının yani bir yandan çocuklarıyla ilgilenme, bir yandan patrona hizmet etme ve bir yandan ev işlerini yapma zorunluluğunun yolunu açıyor. Bu da kadına yönelik şiddeti tırmandıracak, çünkü kadınlar en çok aynı evde yaşadıkları ailelerinden şiddet görüyor, öldürülüyor.

İkinci sınıf insan olarak görülen kadınlar, yasalarda var olan adalet ve korunmadan faydalanamıyor. Kocasının şiddeti ve tehdidine maruz kalan Muhterem Göçmen için polis korunma kararı alınmasına rağmen "bütün polisler Gezi'de" bahane edilerek korunmadı. Olaydan sekiz gün sonra kocası onu defalarca bıçaklayarak öldürdü. Yanında çalışan 4 kadına taciz eden Milli Eğitim Müdürü Şeref Çalışır ise hapis cezası paraya çevrildi ve serbest bırakıldı.

Bu düzen, kadınlara kölelikten başka bir şey sunmuyor .Kadın emeğinin sömürüsüne son vermeliyiz. Kapitalizmi yıkana, kadın-erkek eşitliğini sağlayana kadar durmak yok. (28.11.13)

Ekonomik kararlar emekçileri vuruyor

Kasım'da yıllık enflasyon %7'yi geçerek yükselişe devam etti. En büyük artış kışlık yiyecek olan bakliyat ve kışlık giyside.

Geçtiğimiz yıllarda, "enflasyonu düşürme" hedefiyle yanıp tutuşan ekonomi yöneticileri, son zamanlarda enflasyonun tırmanışından hiç de şikayetçi değil. Çünkü dile getirmeseler de artık amaçları "tüketimi sınırlandırmak." Ücretler sabit kalırken fiyatların artması, bunun en etkili yollarından biridir. Elbete sadece en yoksulları vurması, işçi ailelerinin karınlarını doyuramamaları, onlar için bir sorun değil. Üstelik enflasyon, dolaylı vergiyi de arttırdığı için ek olarak devlet kasasını şişirmeye de yarıyor.

Tüketimi kısmanın bir adımı da kredi kartlarına getirilen sınırlama. Yıllardır bankalar, halkı kandırıp tatlı kâr etmelerinden ötürü sınırlamaya karşı çıkıyorlardı. Son düzenlemeye bankalar da itiraz etmedi. Çünkü "pirince giderken evdeki bulgurdan olmak" tehlikesini gördüler.

Kredi kartı borçları ödenemiyor. İki yılda borç miktarı 2 katını aştı; 82 milyar liraya ulaştı. Nakit çekilen para miktarı ise iki yılda 10 milyar lira artarak 31 milyarı geçti. 3 milyon kredi kartı ödenemiyor, 10 milyonu zorda. Tüketici kredileri de iki yılda iki katına çıktı. Araştırmalar kartların en çok akaryakıt, market ve giysi alımında kullanıldığını gösteriyor. İşte hükümet, lüks tüketime dokunmadı ama tam da buna sınırlama getirdi, taksit imkanını yok etti.

Ekonomi yöneticilerinin, tedbirlerinin işçi ve yoksulları vurması, zorunluluk değil, bilinçli tercihleri. (03.12.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Mücadele, mücadele, mücadele

İşçiler, toplusözleşme ile yerel seçimlerin aynı zamana denk gelmesinin kendilerine kazanç getireceğine inanıyorlar.

Şimdiki başkan, daha büyük mevkie aday. Giderayak iyi zam verecek, reklamını yapabilir söylentileri almış başını gidiyor.

Oysa işçi arkadaşlar, 10 yıl önce sendikayı örgütledikleri zaman, belediye başkanının şu sözleri hala hafızalarda: "Çocuklar, biraz sabırlı olun, seçim sonrasında sendika sorunun kendim hallederim." Bu lafı ilk başkan olduğunda söylemişti ama üzerinden beş yıl geçmiş hala sendika işini halletmemişti.

Duyarlı bazı işçi arkadaşlar, bu yalana son vermek için kendi öz güçlerine güvenerek hareket ettiler. Kısa sürede işçi çoğunluğu ikna ederek, sendikayı, seçimlerin öncesinde getirdiler. Böylece işçilerin çalışma koşullarında ve ücretlerinde gözle görülür iyileşme oldu.

Şimdi yine benzer bir dönem var. Eğer işçiler, seçim var, başkanı üzmeyelim, seçimden sonra sözleşmeyi bağlar diye iyi niyetli bir düşünceye kapılırlarsa sonuç aleyhlerine olur. İşçiler şimdiden, sendikaya baskı yaparak işi sıkı tutmalarını sağlamalı. Sözleşme taslağı işçiler arasında tartışılarak, sonuca varıldı. Ancak daha Çalışma Bakanlığı'ndan yetki tespiti gelmedi. İşçiler, bunu sorgulamalı ve sözleşme sürecini bir an önce başlatmalı.

İşin en garip tarafı, sendika, taslağı şimdiden işverene sundu. Sendika ile işveren arasındaki ilişkiler, sendikanın işçinin çıkarına hareket etmediğini gösteriyor. İşveren cephesi her zaman kendi çıkarını ön planda tutuyor ama sendika aynı şeyi yapmadığı için işçinin çıkarını yine işçilerin kendisinin koruması, bunun için örgütlenmesi gerekiyor. İşçiler, sendikalaşma döneminde yaşadıklarını hatırlamalı.

Burada görevin çoğu, o dönemi yaşayan işçi arkadaşlara düşüyor. Eski işçi kalmadı, herkes yeni deniyorsa da, aslında çalışan işçinin üçte biri o dönemi yaşayan işçiler. Bu yeterlidir. Önemli olan bilinçli işçilerin, sorumluluklarını yerine getirmeleri.

Sendika, görevi olmasına rağmen geçmiş deneyimleri aktarma zahmetine katlanmıyor. Tersine görevi olmayan işlerle zaman geçiriyor. Bu nedenle görev bilinçli işçilere düşüyor. İşçiler zamanında bilinçlendirilirse, kazanan yine işçiler olur. Yüksek zam beklentisi de iş güvencesi de ancak bu yolla gerçekte sağlanabilir. Yoksa çok çalkantılı günler, işçileri bekliyor. Seçim vaatleri çok, sonu boştur. Mücadeleden başka çıkış yok. (Bir işçi, 22.11.2013)

Gıda

Al gülüm ver gülüm

Her iki fabrikada da üretim devam ediyor. Sendikacılar, yeni fabrikaya giden işçilerle bir toplantı yaparak sorunları tartıştılar. En önemli sorun, servislerin güzergâhlarıyla ilgiliydi. İşçiler, çalışmanın ilk haftasında, güzergahlarındaki küçük düzeltmeler yapılmadığı için, 15-20 dakika yürümek zorundaydı. Toplantı sonrasında sorun çözüldü. Ayrıca işçiler çay salonu talep etti. Sendika temsilcisi en baştan, böyle bir şeyin olamayacağını söylemiş. İşçiler karşı çıkarak "Sen bizim taleplerimizi bildirmek zorundasın. Böyle konuşamazsın" dediler. Fakat sorun devam ediyor. Bu tartışmalardan, daha Tuzla'ya gitmemiş ama gidecek işçilerin de haberi var ve bu talepleri yineleyerek sendikacıları rahatsız ediyorlar.

Yine bu ay içerisinde, sendika baş temsilcisinin, Tekgıda-İş genel merkez denetleme kurulu asil üyesi olduğunu öğrendik. Herkes şaşırdı. Daha kendi çalıştığı yerde sözleşme şartlarının yerine getirilmesini bile denetleyemeyen birinin, genel merkezi nasıl denetleyeceği bir soru işareti. Görülen o ki; patron denetlenmek istemediği için kendi istediği kişileri temsilci seçtirebildiği gibi, sendika da patron gibi düşünerek aynı şeyi yapıyor. İki yıl önceki bir toplantıda, işçiler olarak sendika eğitim sekreterine sormuştuk "demokrasiden bahsediyorsunuz; bu bizlerin kendi temsilcilerimizi seçmemiz anlamına mı geliyor?" diye. Aynen şu yanıtı vermişti "daha önce böyle bir şey yaptık ve patronlarla aramız bozuldu. Bu nedenle, böyle bir şey olmayacak." Patron ve sendika, bizlere mücadeleden başka yol bırakmıyor. Aralarındaki "al gülüm ver gülüm" ilişkisini ancak mücadele ederek, kendi lehimize çevirebiliriz. (Bir işçi, 27.11.2013)

Önemli olan birlik olmak

İşçi sayısı az olduğu için normal çalışma düzeninin çok üstünde bir hızla çalışıyoruz. Aksi takdirde işten çıkış saati gecikiyor, iş bitmeden çıkamıyoruz. Çalışma yorucu olmaya başlayınca, işçiler arasında sesler, itirazlar arttı. Herkes mırıldanmaya başladı. Buna gerek yok. Birbirimize güvenirsek bütün sorunlarımızı çözebiliriz.

Bir işçi arkadaş imza toplayıp sendikaya üye olmayı önerdi. İşyerine sendika gelirse isteklerimizi sendika üzerinden çözebileceğimizi söyledi. Hiçbir işçiden cevap gelmedi. İşçiler, sendikanın yararlarını anlatmamıza rağmen, daha önce sendika görmedikleri için patronun pazarlığa yanaşacağına inanamıyor. Oysa birlik olursak, yapabileceğimiz çok şey olacak. (Bir işçi)

<u>İletişim</u>

Ücretlerimiz neden farklı?

İstanbul'da, Telekom altyapısında arıza ve yeni bağlantı işlerini yapan taşeron bir firmada çalışıyorum. Yaklaşık seksen çalışma arkadaşım var. Firmanın bu iş kolunda, ülke genelinde bine yakın çalışanı var. Tüm işçiler için çalışma şartları ortak. Asgari ücret, yol, yemek ve sigorta.

Fakat santral amiri keyfi olarak bazı farklar yapabiliyor. Örneğin vasıfsız bir elemana çok daha yüksek ücret verirken, yıllardır çalışan işçisine çok daha azını verebiliyor. Hatta bazı işçiler, asgari geçim indirimi düşüldüğünde, asgari ücretin de altında bir ücrete çalışmış oluyor. Yeterli eleman bulamadığı zaman alınan bir işçiyi, elinde tutmak için yüksek ücret veren amir, işler yoluna girdiğinde ise ilk iş, o işçinin işine son veriyor.

Geçtiğimiz günlerde yine böyle bir olay yaşandı. Daha bir ay önce işe yüksek ücretle alınan bir işçi, kendi ustasının ve birkaç işçinin sürekli homurdanması ve santral amirine bu konuda baskı yapmasının sonucunda, işlerin de yoluna girmesi üzerine 'çalışmanı beğenmedik' denilerek işten çıkarıldı. Burada arkadaşların hakkını ararken yaptığı ufak bir hata yüzünden maalesef o arkadaşımız işinden oldu.

Yaşanan olaydan sonra amirin odasına gidip işin iç yüzünü sordum. İşçinin çıkarıldığı gün sorumluluk bende idi ve işçinin çalışması ile ilgili bir sorunun olmadığını dolayısı ile bu sebebin geçersiz olduğunu söyledim. Bana homurdanır bir ses tonu ile "o işin içinde başka şeyler var" gibisinden bir cevap verdi. Verilen ücreti kendisinin belirlediğini ve bu durumda yaptığının büyük bir haksızlık olduğunu söylediğimde ise cevabı, suçu işçiye atmak oldu: "Ben o ücreti vermiş olsam bile gidip neden başkasına aldığı ücreti söylüyor."

Bunun yanında bir de düşük ücretle çalıştırılan işçiler var. Herkese 900-1.000 TL ücret verilirken bu arkadaşlar asgari ücrete çalıştırılıyor. Tüm işçilere "ücretini kimseye söyleme" denilerek işçilerin sorunu görmemesi sağlanıyor. Zam isteyen herkese de yılbaşında senin zammın farklı olacak, denilerek sorun şimdilik giderilmiş oluyor. (Bir işçi, 27.11.2013)

Emekçiler çok çalışıyor ama insanca yaşayamıyor!

Türkiye dahil 34 ülkenin oluşturduğu Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'nün (OECD) verileri patronların ikiyüzlülüğünü teşhir ediyor. OECD'nin verilerinden en çarpıcı olanı, Türkiye'deki emekçilerin en fazla çalışanlar olması. Emekçilerin %45'i haftada 50 saatten fazla çalışıyor. Buna rağmen 16 yaşını doldurmuş işçilerin aldığı "asgari ücret" net 803 lira, 16 yaşını doldurmamış çocuk işçilerin ise 700 lira. Uzan çalışma emekçilerin kişisel bakım ve sağlığa özen göstermesine de engel oluyor. OECD istatistiklerine göre temel yaşamsal ihtiyaçlara ulaşmada da Türkiye son sırada. Üstü başı kir içinde işinden evine dönen emekçileri görünce tiksinen burjuvalar, kendi ahlaksızlıklarından tiksinmeli.

Ekonomik eşitsizlik sosyal hayatta eşitsizliği beraberinde getiriyor. Örneğin evlerin %13'ünün içerisinde "tuvalet" yok. Son yıllarda bankaların yüksek faizlerle verdiği krediler sayesinde, ev sahibi olma oranı artmasına rağmen, kişi başına düşen oda sayısı 0.9. Tayyip kadın ve erkeklerin aynı evde yaşamasıyla ilgilendiği kadar, bu sorunlarla ilgilense emekçiler için çok daha yararlı bir iş yapmış olur.

Burjuvaların örgütü OECD; kapitalist düzende sınıflar arasındaki ekonomik uçurumun, sosyal hayata da yansıdığını kabul ediyor. Her şeyin farkında olan patronlar hala ikiyüzlü ve bu düzenin sonu gelene kadar da böyle olacak. Kapitalizm emekçilere insanca ve onurlu yaşam sunmuyor, sunmayacak! Tüm insanlar için insanca yaşam sadece komünist toplumda mümkün.

Siyasetin Gündemi

Toplu nikahla “çözüm” gösterisi

Diyarbakır'da türkülü, halaylı toplu nikah gösterisinin ardından başbakan, televizyon konuşmasının büyük bölümünü de çözüm sürecine ayırdı.

Muhalefet tarafından “Kürdistan” dediği için suçlandığından, barış için taviz vermek gerektiğini söyleyerek üzerine basa basa “kelimeler ülkeyi bölmez” dedi. Belkide verilecek tavizlerin laftan ibaret olduğunu anlatıyordu.

Başbakanın bu rahatlığında, en fazla Kürtçe serbestisine ve özerk yönetim hakkına vurgu yapan Kürt siyasetçilerin de katkısı var.

Kürt siyasetçiler, işlerin Kürtçe yürüdüğü, Kürtlerin yönetici olduğu bir bölgesel yönetimde sorunların çözüleceğini söylüyor. Bunu istemeye, gerçekleştirmeye hakları var. Ancak böyle bir şey gerçekleşse bile işler yine kapitalist kâr sistemine göre yürüyecek. Bizim için önemli olan budur.



Başbakan, en büyük Kürt partisi olarak, Batı illerinde azalacağını tahmin ettiği oyları, Kürt illerinde arttırmak istiyor. Bu nedenle bol keseden atıyor, atmaya da devam edecek.

Önceki seçimlerde, o zaman “dost” olduğu Esad'ı, Yunanistan başbakanını gösterisine dahil eden Tayyip, bugün sadece elinde Barzani kaldığı için onu gösteriye dahil edebiliyor. İşi bitince tıpkı diğerleri gibi sırtını dönmekten çekinmeyecek.

Aslında Irak ve Irak Kürdistan yönetimi ile işler hiç de iyi gitmiyor. Kürdistan yönetimi ile imzalanan anlaşmalar, buharlaşıyor. Irak hükümetiyle büyük Amerikan tekeli olan Exon-Mobil, petrol anlaşması imzaladı yani bölgeye el koydu. Amerikan devletini de arkasına alan petrol tekelleri, başka hiç kimsenin bölgeye girmesine izin vermiyor. Tayyip, barış sürecini kullanarak, Irak Kürtleriyle anlaşmaya çalıştı. Yeni bir boru hattı inşa etme ve kara yoluyla ham petrolü getirip benzin götürme işi, hükümeti destekleyen patronlara paylaştırıldı.

Şimdi ABD hükümeti, Irak hükümeti aracılığıyla devreye girdi ve tüm anlaşmalar yok oldu. Başbakanın elinde Kürtlere verebileceği, iş, refah, kalmadı, onun yerine “Kürdistan” lafını veriyor.

Türk burjuvazisi, tam da ekonomik nedenlerle Kürt sorunun, Kürt önderlere bazı tavizler verilerek siyasi yolla çözülmesine istiyordu, istiyor. Burjuvazi açısından ekonominin iyiye gittiği, yani daha büyük kazanç için birkaç kırıntı vermeye razı olduğu dönemde taviz vermek daha kolaydı. Türk burjuvazi, Türkiye, Irak hatta Suriye'deki Kürtler üzerinden bile yeni kazançlara ulaşıyordu.

Ancak bugün hem Kuzey Afrika ülkelerinde yaşanan çalkantılar hem de ABD ve Avrupa'yı sarsan ekonomik kriz, işleri zora soktu. Hem dünya burjuvazisinin hem de Türkiye burjuvazisinin işi zor. Aralarında, devletleri ve hükümetleri kullanarak yürüttükleri ekonomik savaş, daha da kızıştı. Bu ortamda, Suriye başta olmak üzere Mısır, Libya gibi ülkelerde, ABD'nin ambargosu yüzünden İran'da, yine ABD yüzünden Irak'ta kazanç fırsatlarını kaçıran Türk burjuvazisi, fazla tavizkar değil. Kürt halkının ihtiyacı olan ve elinden alınmış olan haklar, talep ettikleri de eklendiğinde önemli bir mali harcama demek.

Bu masrafı kim ödeyecek? Türk ya da Kürt patronlar ödemek istemiyor. Üstelik patronlar, devletin bu gibi işler için sosyal harcama yapmasını da istemiyorlar, çünkü işsizlik fonuna yaptıkları gibi devlet bütçesini kendileri yağmalıyorlar.

Kürt halkı taleplerinde haklı. Bugünkü taleplerinin çoğunun gerçekleşmesi bu düzende mümkündür. Ancak bunun gerçekleşmesi bile tüm emekçilerin, düzeni bu yönde zorlamasıyla mümkün olabilir. (01.12.1013)

Uluslararası Gündem

İran -ABD

Nükleer program üzerine yapılan anlaşmanın arkasında, Amerikan liderlerinin hesapları

İran ile büyük güçlü devletler arasında Cenevre'de imzalanan anlaşma, bu ülke üzerinde ağırlığını hissettiren ceza ve yaptırımları hafifletmeyi öngörüyor. İran bunun karşılığında, nükleer programını azaltacağına dair söz veriyor.

İranlı yöneticilerin kendi dilekleri olarak adlandırdıkları bu anlaşma, ceza ve yaptırımları tamamen kaldırmaktan uzak olsa da, sadece ABD politikasında yapılan bir değişiklik sayesinde mümkün oldu. Böylece İran, azılı düşman statüsünden olası bir müttefik statüsüne geçti.

ABD'nin İran' karşı politikası, 1979 yılında Şah'ı deviren devrimden bu yana, yeni rejimi önce yalıtıp mümkün olduğunda devirmek şeklinde özetleniyordu. Şah, Ortadoğu'da, ABD politikasının bir ayağı iken, Humeyni ve onu izleyenler Batı çıkarları karşısında, kendi özerkliklerini dayatmak istiyorlardı. ABD'nin açık düşmanlığına, islami rejimin ortaçağ niteliklerinden çok, bu durum daha fazla yol açtı. ABD bu gibi müttefiklerle uyum sağlamayı biliyor. İran halkı bu düşmanlığı çok yüksek bir bedel ile ödedi. ABD'nin desteğiyle İran Şahı'nı devirmek için Irak rejimi tarafından başlatılan savaş sekiz yıl sürdü ve bir milyondan fazla kişinin ölmesine yol açtı.

Tahran'ın bir nükleer programı geliştirmek istemesi, ABD liderlerine halkın birçok olanaktan mahrum kalmasına neden olan ekonomik yaptırımlara bir bahane olarak hizmet etti. Bunların hiçbiri, rejimi dize getirmedi ve sonuçta bugün Obama anlaşmayı imzalayarak, başarısızlıktan ders çıkarıyor.

ABD politikasının çark etmesi, derin bir bataklığa batmış olan ve bataklıktan yeni bir askeri macera ile çıkmayı ümit edemeyen ABD için uygun. Irak'taki silahlı müdahalesi, bütün denetimlerden kurtulan yani kontrolden çıkmış bir durum



yarattı. Suriye ise çıkışı olmayan bir iç savaşın kurbanı oldu. Obama, İran ve Rusya ile birlikte, emperyalizm için hayati bir önemi olan dünyanın bu bölgesinde, bir denge sağlamak için yeni bir ittifakı ortaya koymaya çalışıyor. İran nükleer programı üzerine anlaşmadan sonra, Suriye'deki iç savaşa son verme çalışmaları yapılıyor.

İran liderleri, kendilerini bu ittifaka hazır gösterdiler. Yeni cumhurbaşkanı Ruhani, geçtiğimiz haziran ayında seçilmesinden beri, kendisini Batıya açılım yanlısı olarak sunuyor. Hatta Cenevre Anlaşmasından önce bile, özellikle de eylül ayında, Birleşmiş Milletler Genel Kurul kürsüsünden yaptığı konuşma sırasında, bu yöndeki sinyalleri arttırma konusunda kaygı taşıdığını gösterdi. Bu vesileyle, Obama'yla yaptığı, Şah'ın devrilmesinden beri, ABD ve İran Cumhurbaşkanları arasında ilk olarak gerçekleştirilen telefon görüşmesini, büyük bir reklam kampanyasına dönüştürdü.

Cenevre Anlaşması, henüz başka anlaşmalarla sürüp sürmeyeceğini bilmediğimiz için ittifak yönünde atılmış yeni bir adım. Amerikan politikasının bu biçimde çark etmesi, çok sayıda muhalefetle karşılaşıyor. Hatta ABD'de bazı politikacılar, bütün bu olanlara karşılık yeni yaptırımlardan söz ediyorlar. Dışarıda da, ABD'nin bütün müttefikleri arasında, bu yakınlaşmanın sonuçlarından korkanlar arasında, ilk sırada İsrail var. Büyük ABD ve Avrupa tröstlerinin bu işi ciddiye aldıklarına, Batılı yaptırımlarla dışlanmış bir ülkede aktif bir biçimde yer alabilmek amacında olduklarına dikkat çekilebilir.

Bütün bu diplomatik ve ekonomik hesaplar, yıllardır tekrar ederek kulaklarımızı hırpaladıkları nükleer sorunun yeniden gün yüzüne çıkıp her zaman olduğu gibi bir paravan rolü olduğu görülüyor. LO (29.11.2013)

Rusya

İktidar, medya ve muhalefet yabancılara saldırıyor

Geçtiğimiz günlerde, Moskova'nın güneyindeki Birioulevo kentinde Kafkas göçmenlere karşı yapılan pogrom (katliam), medyanın ve farklı muhalefet çevrelerinin, milliyetçiliği kullanarak sosyal hoşnutsuzluğu nasıl avutmaya çalıştığını gösterdi.

Kendi mahallelerinde oturan genç bir Rus'un öldürülmesinden göçmenleri sorumlu tutan, çoğu milliyetçi binlerce insan, polisin kayıtsız kalmasını protesto etti. Tepkilerine karşılık alamayan kalabalık, bölgedeki emekçilere de saldırarak, şüphelinin çalıştığı meyve ve sebze pazarını yerlebir etti.

Yirmiden fazla emekçi yaralandı, önce 380, bir gün sonra da 1.200 emekçi daha tutuklandı. Moskova'nın Putin yandaşı belediye başkanı, "saldırganların amacı, yasal ve yasadışı göçmenlere zarar vermekti" sözleriyle mazeret uydurdu.

Olay medyada büyük yankı uyandırdı ve günlerce sözde "göçmen sorunu"ndan bahsedildi. Bu şartlar altında, tutuklanan zanlının suçsuz olduğu iddiasını veya toptancı pazarında olan bitenler ve bundan büyük kazanç sağlayanların kim olduğunu bilmek zor.

Pazarın güvenlik şefinin mahallenin eski komiseri olduğu ortaya çıktı. Polis ve idari yetkililere zarar verecek açıklamalardan sakınmak için, Moskova'nın en büyük pazarı kapatıldı ve meyve ve sebze fiyatları uçtu. Yetmiyormuş gibi, bundan kâr edenlerin, Kafkas vurguncular olduğu söylentisi yayıldı.

Bu olayın ardından, yetkililer tarafından evrakları olmayan ya da onaylanmamış göçmenler için 81 mülteci kampının kurulduğu açıklandı. Putin'in partisinin milletvekilleri, göçmen yasasını katılaştıran bir takım değişiklik önerdi. Amaçları, sınırdışı etme sürelerinin kısaltılması, çalışma izni almayı zorlaştırmak, çalışma izinlerini denetlemek ve geçerliliklerini 45 güne indirmek.

Önlem olarak hükümet, birçoğu senelerdir Rusya'da yaşayan, eskiden Sovyetler Birliği'ne bağlı ülkelerin vatandaşlarına vize alma zorunluluğunu getirmek istedi.

Kuşkusuz, Rusya Federasyon'unun Kafkas Cumhuriyetlerinin (Tacikisten, Dağıstan, Osetya, İnguşya, vb) vatandaşları, Rus vatandaşı olduğu için vize söz konusu olamaz. Maalesef bu, ne hükümetin onları terörist olarak göstermesini, ne Rus milliyetçilerin onları kamu adına yargılamasını, ne de işverenlerin onları açgözlülükle sömürmesini engeliyor.

14 milyon nüfusu olan Moskova'nın, yaklaşık 2 milyonu göçmen. Göçmenler, ticaret bölgesi olan Moskova City'yi inşa ediyor, şantiyelerde çalışıyor, binlercesi dolmuş şöförlüğü yapıyor, restoran ve kafelerde garson ya da bulaşıkçılık yapıyor, gazete bayileri, küçük atölye ve pazarlarda çalışıyor, apartmanları, tren garlarını, metro istasyonlarını, mağazaları temizliyor.

Görünüşleri yüzünden polis tarafından tacize uğrayan, patronları tarafından evraklarına el konularak, polise verilmekle tehdit edilen bu insanlar; Rusya işçi sınıfının önemli bir parçası. Özellikle büyük şehirlerde, en zor, en vasıfsız ve en düşük ücretli işlerde çalışıyorlar. Hayat pahalılığı Paris'le aynı olan Moskova'da, bir kasiyer 700 avro, turizm acentesi çalışanı 900 avro, matbaa işçisi 600 avro ve bir metro işçisi ise daha az ücretle çalışıyor.

Kuşkusuz hükümet, kamu hizmetlerini pahalılaştırarak, enflasyon alımgücünü azaltırken, bürokratlar her yerde ölçüsüz rüşvet isterken, şirketler işçilerini işten atarken; Kremlin ve zenginler, işçi sınıfının tepkisini, durumu daha da kötü olan göçmenlere yönlendirmek istiyor. Rejim, işçi sınıfına insanca yaşam koşulları sağlayacağına, Rus olmaktan övünmesini sağlamaya çalışıyor.

Putin 2000'de iktidara geldiğinden beri, "Rus olmanın guru"nu yücelterek ülkede kötü giden her şeyden "öteki"leri sorumlu tuttu. Çarlık döneminden kalma, Yahudi ve işçi karşıtı kolluk kuvveti Kazak birliklerine arka çıktı. Ortodoks hiyerarşisi, futbol kulüplerinin şiddetli taraftarlarından, faşist ve ırkçı gruplara kadar bütün milliyetçi kesimleri biraraya getirdi.

Bazı milliyetçiler, göçe karşı önlem almadığı için Putin'i eleştiriyor. Geçtiğimiz günlerde, Saratov şehrinde milliyetçiler, bir otobüsü işgal ederek göçmenleri zorla indirdi. Ekim ayında, Saint Petersburg'da göçmenlere saldırılar oldu fakat birinde bile tutuklama yapılmadı. Bir de, 1917 Devrimi kutlamasının yerine düzenlenen milliyetçi geçit töreni "Rus yürüyüşü"nün öncülerinden, Batı medyalarının gözdesi, sözde demokrat Navalny muhlefeti var.

Eylül ayında Moskova belediye başkanlığına aday olan Navalny, sözde komünist bir partinin adayı olarak göçle mücadele edeceğini ısrarla belirtti. Ancak bu, göçmenlere vize verilmesi için imza toplayan bazı sol kesimlerin, Rusya Federasyonu Komünist Partisi'ne veya Navalny'ye destek olmalarını engellemedi!

Putin, miletvekillerine bürokrasinin çürümüşlüğünü hatırlatarak, vize uygulaması getirilmesinin yararsız olacağını söyledi ve öneriyi reddetti. Fakat tavrının altında yatan gerçek neden, Rus ekonomisinin, göçmen işçiden vazgeçememesi.

Vize uygulaması başlatmak, Sovyetler Birliğin'den kopmuş devletleri, gümrük birliği oluşturarak, Rusya'nın çevresinde federasyon haline getirmek için çabalayan Kremlin'in zaten hoşuna gitmez.

Moskova'nın baskılarına rağmen, Ukranya'nın Avrupa Birliği'ne doğru eğilimi göz önüne alınırsa, vize, Rusya'nın ayrıcılık sahibi kesiminin ve Putin'in istediği en son şeydir. LO (26.11.13)

Haiyan Tayfununun korkunç sonuçları

Yoksulluğun bedeli

Birleşmiş Milletler Örgütü (BM) Haiyan Tayfunu’nun Filipinler'den geçişinden iki hafta sonra, ölü sayısının 4.000 ve evsiz sayısının 4 milyon olduğunu tahmin etti.

Medya, 2010 yılında gerçekleşen Haiti depremi sırasında olduğu gibi, doğal afetlerin beklenmedik olmasından bahsetti ve etkilenen halkların şanssızlıklarını, talihsizliklerini vurguladı. Fakat bu bahaneler, felaketin kaynağı doğal olsa da etkisinin genişliğini açıklamıyor.

Depremlere ve fırtınalara karşı dayanıklı binaların yapıldığı, Japonya gibi zengin bir ülkede, aynı güçteki rüzgâr aynı etkiyi yaratmıyor. Gerçekte, Filipinliler, emperyalist egemenliğin bedelini çok pahalıya ödüyor.

Emperyalizmin hüküm sürdüğü Filipinler

Filipinler ismini, 1542 senesinde İspanya’nın gelecekteki kralı Philippe'e verilmek üzere ormanlarını yağmalayıp, kent pazarlarına gönderilecek ürünleri üretmek üzere işlemeden önce, burada yaşayanların ellerinden söküp alan “conquistador-fethedenler”den aldı.

1898'de, İspanyol İmparatorluğu ülkeyi ABD'ye teslim etti. ABD ise ancak 4 yıllık bir mücadeleden ve 200 bin kişiyi katlettikten sonra, sömürgecilerin direnişini kırıp egemenliğini kurabildi.



Filipinler, 1941’den 1944 yılına kadar Japon birliklerinin işgali altındaydı. Bağımsızlığını, resmi olarak 1946'da kazandı. Ancak 1947'den itibaren, ABD Filipinler'e askeri üs kurarak uzun bir süre için egemenliğini garantiledi.

ABD, 1965'de, kendi çıkarlarını iyi savunan Marcos'u seçtirdi ve 1972'de sıkıyönetim ilan edildi. Ancak 1986'da Marcos çekildi ve daha popüler olan ve ABD'nin çıkarlarıyla aynı şekilde uzlaşan, 1983'de kocası suikaste uğrayan, muhalif Cory Aquino seçildi.

Halihazırda Filipinler, Amerikan firmaları için bir çok yönüyle çekici: İş gücü genç, ucuz, neredeyse hiç sendikalı değil ve İngilizce konuşuyor, bu koşullar çağrı merkezlerinin oraya taşınması için ideal. Fakat tekstil, kimya ve elektronik şirketleri de az bulunmuyor.

Yardımların (çadır, yemek ve ilaç) kazazedelere ulaşabilmesinin yavaşlığı bir rastlantı değil. En uzak köylerin bazılarının hâlâ yardıma erişememiş olması, Filipinler'in sadece 150'sinde yaşanan 7.000 adadan oluşan parçalanmış coğrafyasıyla alakalı değil. Bu durum, emperyalizme itaat eden bu ülkede öncelik kamu hizmetlerine değil, toplumsal patlamaları engelleyebilecek olan baskı kuvvetlerinin bakımına bütçe ayrılmasıyla açıklanır.

Gelişmekte olduğu söylenen ülkenin başkenti Manila, adeta bir çelişki yuvası. Bir yanda aşırı modern gökdelenler yer alırken diğer yanda büyük ölçüde fuhuşla boğuşuyor.

Yetkililer bile, halkın üçte birinin yoksulluk içinde yaşadığını ve ücretli işçi olma şansını yakalayanların gelirlerinin beşte dördünü yemek, kira, fatura ve benzine harcadığını itiraf ediyor.

Bunun sonucunda, Filipinler'in nüfusunun %10'u (10 milyon insan) ailelerini doyurabilmek için göç etmek zorunda ve her sene ülkeye gönderdikleri 20 milyar avro tek başına ulusal zenginliğin %10'unu oluşturuyor.



Hükümetin öncelikleri

Tayfunun yörüngesi üzerinde olan Tacloban şehri ve 200.000 sakini, çok büyük yıkıma uğradı. Kamu yetkilileri başka seçimler yapsaydı, özellikle son 20 yıldır yükselişte olan işçi sınıfına sağlam evler vereceğine göçmenleri durmadan yıkılıp yeniden inşa edilen gecekondularda tıkışmaya terk etmeseydi, can kaybı bu kadar yüksek olmazdı.

Batı medyası sürekli olarak "en ilkel içgüdü"lerin ortaya çıktığı bu "şiddet ve yağma" tablosu hakkında bunaltıcı düzeyde acındırıcı açıklamalarda bulundu. Sanki açlık ve susuzlukla boğuşurken en yakın marketlerin yıkıntılarından yemek ve içecek almak, hayatta kalma çabası değil!

Ne olursa olsun, erzakları göndermek için yakıt yetmezken süpermarketleri koruma amacıyla gönderilen askerlerin görüntüleri hükümetin belirlediği öncelikleri çok iyi gösteriyor.

Tayfunları önlemek mümkün olmasa da (senede 20 tayfun oluşuyor ve 1991'deki tayfun zaten 5.000 kişiyi öldürmüştü), yetkililer halkı sığınaklara götürüp şehirleri tahliye edebilirdi. Elbette halkın çıkarları onların en son derdi olmasaydı.

Peki ya şimdi?

Tayfunun kazazedeleri ne olacak? Kısa vadede, Birleşmiş Milletler'e bağlı UNİCEF parçalanmış aileleri bir araya getirebilmek için 60 milyon dolara ihtiyacı olduğunu açıkladı. Derneklere bağışta bulunma sözleri şimdilik 300 milyon dolara ulaşıyor.

Öte yandan, Asya Kalkınma Bankası ve Dünya Bankası, Japon standartlarında bina inşaatı için 500'er milyon dolarlık acil borç sözü verdi. Ama bunlar bağış değil borç.

Büyük inşaat şirketlerinin (BTP), Amerikan devlerinin kasalarını dolduracaklarsa, halkın bundan yararlanacak en son kişiler olacağından hiç kuşku yok.

Her şeyden önce şundan emin olabiliriz; iktidardaki azınlık cebini doldurmaktan çekinmeyecek: Cumhurbaşkanı Benigno Aquino, 2010'da kokuşmaya karşı gelen programı sayesinde seçildiyse de, rejimin yolsuzlukları ünlüdür ve geçen ağustos ayında on binlerce Filipinliyi sokağa dökmüştü.

2001'den beri ABD'nin Afganistan'daki savaş için 300 milyar dolardan daha fazla para harcadığı göz önünde bulundurulursa, yardım sözü veren zengin ülkelerin hükümetlerindeki alaycı tavırları yakalamak kolay.

Doğal afetlere karşı her durumda hazırlıklı olmak için, toplumun artık hayır kurumlarından yardım beklememesi için, gerekli insani ve maddi yardımların derhal sağlanabilmesi için, bu kapitalist sistemden kesinlikle kurtulmalıyız. LO (26.11.2013)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

“Kara bulutlar fırtınayı, kapitalizm ise savaşı getirir” (Jaures)

Birinci Dünya Savaşı'nın gerçek nedenleri

Bazı tarihçi ve aydınlara göre dünya savaşlarının gerçek nedeni farklı rakip kapitalist güçler arasında paylaşım kavgası değil “aşırı milliyetçilik” ve “kitlelerin şiddeti” imiş!

Bu gibi gayri ciddi fikirler yeni değil ve esas amaçları, savaşların gerçek suçlusunun burjuvazi olduğunu ört bas edip “milliyetçi duyguları” öne sürerek kitleleri suçlamaktır. Böylece savaşın neden çıkarıldığı gizlenip burjuvazinin kitleleri savaşa sürüklemek için alet olarak kullandığı yöntemler, savaşın gerçek nedeni olarak yutturmak isteniyor.

19’uncu asrın ortalarından itibaren Avrupa’daki ulusal burjuvalar, kendi öz devletlerinin desteği ile bütün yeryüzüne yayıldılar.

Sömürgecilik siyasetleriyle dünyanın farklı bölgelerini işgal edip ele geçirmeyi ilk başlatan İngiltere ve Fransa oldu. Bu iki ülke kendi topraklarının artık dar gelmesi nedeniyle güç ve etkilerini artırmak için yayılmacılık siyasetine başvurdu. El attıkları yeni ülkelerin ham maddelerini talan ettikleri gibi bu ülkelerin pazarlarını büyütüp artan sanayi ürünlerini satmak için kullandılar. İşte bu şekilde Afrika ve Asya kıtalarının önemli bölümünü hakimiyetleri altına aldılar. 19’unucu asrın sonuna gelindiğinde artık bütün yeryüzü emperyalist güçler arasında paylaşılmıştı.

Almanya ve İtalya gibi ülkeler ise ulusal sınırlar çerçevesinde birlik sağlamada geç kaldıkları için sömürgecilik paylaşımına geç başladılar. Avusturya, Macaristan ve de Çarlık Rusya’sı, Osmanlı İmparatorluğu’nun zayıflamasını fırsat bilip Balkanlar’da yayılarak sömürge elde etti. Ancak Osmanlı İmparatorluğu’nun Ortadoğu bölgesine zaten el atmış olan İngiltere ve Fransa, bunu hoş karşılamadı ve tehdit olarak gördü.

Farklı emperyalist güçlerin dünyayı paylaşmak için verdiği mücadeleler ve rekabet kavgaları sonucu, aralarındaki çelişkiler giderek arttı ve gerginlikler hat safhaya çıktı. İşte savaş için zemin bu temellerde gelişti ve devletler arası sürtüşmeler giderek tırmandı. Örneğin Fransa ile Almanya, daha 1905 ve sonra da 1911’de Fas’a kimin el ataca konusunda savaş eşiğine gelmişti. Üstelik Fransa, 1871’de kaybettiği Alsas ve Loren bölgelerini, Almanya’dan yeniden geri almak için saldırgan bir siyaset izliyordu. Ek olarak, Sarre bölgesine ve burada bulunan madenlere el atmak için can atıyordu. Almanya ise hızlı bir şekilde sanayisini büyütüyordu ama sanayi ürünlerini satabilecek pazarlara sahip olmadığı için nefes almakta zorlanıyordu. Alman burjuvazisi, büyük alanlara el atma rüyaları görüyordu ama bu alanlar, daha önceden diğer emperyalist güçler tarafından işgal edilmişti. Alman burjuvazisinin bu yayılmacı siyaseti, direk olarak, sadece Fransa’ya değil, aynı zamanda İngiltere için de büyük bir tehditti ve bu nedenle de tepki göstermeye hazırdılar.

Emperyalist ülkeler arasındaki çıkar ilişkileri 20. yüzyılın başında giderek artıyordu ve bu devletler aktif olarak savaş hazırlıklarına başlamışlardı. Örneğin Fransa, 1913 yılında askeri bütçesini önemli oranda arttırdı ve askerlik süresini iki yıldan üç yıla çıkardı.

İşte bu ortamda farklı rakip emperyalist ülkelerin yeni pazarlar elde etme kavgası daha da şiddetlendi ve böylece savaş ortamı hazırlandı. Artık savaşın çıkması için bir kıvılcım yeterliydi. Avusturya Prensi’nin bir Sırp milliyetçisi tarafından öldürülmesiyle 3 Ağustos 1914’de savaş patlak verdi.

Anatol France’ın da söylediği gibi “İnsanlar, savaşta, yurtları için öldüklerini sanıyorlar halbuki para babaları için ölüyorlar.”

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.